

עפ"ת 6764/04/15 - אסי מיכאלי נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 6764-04-15
16 יולי 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: אסי מיכאלי
באמצעות ב"כ עו"ד גיספאן

המערער

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה

באמצעות פמ"ד, ע"י עו"ד אביב דמרי

פסק דין

ערעור על פסק דין (הכרעת דין וגזר דין), שניתנו על ידי בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כב' השופט מאושר - הכרעת הדין וכב' השופטת חקלאי - גזר הדין), בתת"ע 13-06-7753 מיום 12.3.15 (הכרעת הדין ניתנה ביום 30.6.14).

המערער הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה, ותקנה 169(ב) לתקנות התעבורה, בכך שבתאריך 24.2.12 נהג ברכב, כשבגופו נמדדו 520 מק"ג אלכוהול, בליטר אוויר נשוף.

על המערער נגזרו עונשים של 24 חודשי פסילת רישיון, קנס, פסילה מותנית ומאסר על תנאי. הפסילה סווגה כך שהותר למערער לנהוג במלגזה, במסגרת עבודתו.

המערער מלין על הן ההרשעה והן על חומרת העונש.

דין

הוכחת נהיגתו של המערער

המערער כפר בכך שנהג ברכב עובר לעיכובו על ידי מתנדב המשטרה. לטענתו, ישב ברכב לא מונע, במגרש החניה מחוץ לאולם האירועים. טענה זו נדחתה על ידי בית המשפט קמא, אשר העדיף את גרסת המתנדב, לפיה עוכב המערער כשהוא נוהג, לאחר היציאה מחניית אולם האירועים.

בית המשפט קמא לא האמין לגרסת המערער, אותה מצא כבושה, היות והמערער לא העלה טענה זו בפני השוטרים

בשטח או בפני הקצין הפוסל, אלא רק התנצל. בית המשפט קמא גם לא האמין לגרסתו של עד ההגנה, ידידו של המערער, אשר נכח ברכב בעת העיכוב.

ב"כ המערער טוען כי ע.ת. 2, המתנדב אשר עיכב את המערער, לא ידע להשיב היכן וכיצד עיכב אותו, ולא עולה מעדותו מסקנה חד משמעית, בשאלות האם המערער נהג ברכב עת עוכב, סיבת העיכוב, הסטטוס שלו וכיצד עוכב. להערכתו, כל שביקש ע.ת. 2 היה למנוע עבירה ולא לאכוף. לכן עמד ביציאה מהאולם, וניגש לנהגים פוטנציאליים, וביקש מהם לבצע בדיקת שכרות, עוד בטרם החלו בנהיגה. הוא מלין על כך שנדחתה גרסת עד ההגנה, התואמת את גרסת המערער וההתאמה לפער הזמנים בין עיכובו של המערער ועד השיחה הראשונית, התומכת בגרסת המערער. ב"כ המערער מלין גם על אי זימונו של המתנדב הנוסף להעיד, למרות שלבטח היה מחזק את גרסת המערער.

אני דוחה טענות אלה, בהיותן טענות כנגד ממצאי עובדה שקבע בית המשפט קמא, על סמך התרשמות ממהימנות העדים. בית המשפט קמא לא האמין לגרסת המערער, אותה מצא כבושה ולא קוהרנטית, כמו גם לעדותו של העד מטעמו. הטענה לפיה המערער עוכב כשהוא יושב בחניון ברכב שאינו מונע, נדחתה מכל וכל. התקבלה גרסת התביעה, לפיה העיכוב היה תוך כדי נהיגה, לאחר היציאה מאולם האירועים. אין לייחס חשיבות לשאלה, היכן בדיוק, ברמה של מטרים, בוצע העיכוב. אני גם מקבלת את קביעת בית המשפט קמא, לפיה, ככל שסבר המערער כי קיים עד נוסף שפרטיו ידועים לו, ויש בעדותו כדי לסייע לו, היה עליו לזמנו בעצמו. ממילא ממעטת ערכאת הערעור להתערב בממצאי מהימנות, ולא ראיתי טעם לעשות כן בנסיבות העניין.

תקינות מכשיר הינשוף

ב"כ המערער טוען, כי מיומן ההפעלה של המכשיר עולה, כי יום לפני ביצוע העבירה, ארעה במכשיר תקלה מספר 43, הקשורה לחיישן הזרימה. ע.ת. 3 (טכנאי המעבדה) לא ידע לציין מתי החלה התקלה, ומהמסמכים שהוגשו עולה, כי החיישן רק נוקה ולא הוחלף. לטענת ב"כ המערער, על פי הנוהל היתה חובה לבצע בדיקה לאחר סיום תיקון פנימי, וכזו לא נעשתה. כעבור כחודש הוחזר המכשיר למעבדה בשל אותה תקלה, והפעם הוחלף החיישן. העד לא יכול היה להעיד על תקינות המכשיר בתקופה שבין שתי התקלות, דהיינו, בעת בדיקתו של המערער באמצעות המכשיר. לטענת ב"כ המערער, היה על התביעה להעיד את הטכנאים אשר תיקנו את המכשיר לפני בדיקת המערער ולאחריה, שכן אלה המועדים הרלוונטיים. גם יומן המכשיר לא הוגש. שי בכך כדי להקים ספק בתקינות המכשיר.

בית המשפט קמא דחה טענה זו. הוא הפנה לעדותו של טכנאי המעבדה, לפיה, תקלה מכל סוג שהוא גורמת לנעילת המכשיר, ולחוסר יכולת להפעילו. כך שאין חשש שהמכשיר פעל למרות התקלה. בנוגע לטענת ב"כ המערער בדבר אי ביצוע ביקורת לאחר התיקון הראשון, הפנה בית המשפט קמא לעדותו של הטכנאי, לפיה, החיישן לא הוחלף (רק נוקה), נבדק, וכשראה שהוא פועל, החזירו לתחנה. היות והחיישן לא הוחלף אלא רק נוקה, אין צורך לבצע ביקורת שגרה.

על כן קבע בית המשפט קמא, כי לא נפגעה חזקת התקינות של המכשיר. נקבע, כי אילו חפץ המערער להוכיח פגם בתקינות המכשיר, היה עליו לזמן עד מומחה.

לא מצאתי דופי בקביעות אלה.

הטכנאי העיד במפורש כי תקלה כזו גורמת למכשיר להינעל ולא ניתן להמשיך ולעבוד איתו. לכן, אין חשש המערער נבדק באמצעות מכשיר תקול. לאחר הבדיקה וניקוי החיישן, המכשיר נבדק, ודי בכך, שכן לא בוצע תיקון פנימי, המחייב ביקורת. מכאן שהנהלים קויימו, וכך גם נהלי הבדיקה.

לפיכך לא נסתרה חזקת תקינות המכשיר, והטוען אחרת עליו הראיה.

הוכחת מיומנות המפעיל ותקינות בדיקת הנשיפה

ב"כ המערער טוען, כי בין נשיפה ראשונה לשניה המתין הבודק דקה אחת ולא שתיים, מה שמלמד על חוסר מיומנותו ואי תקינות הבדיקה.

גם הטענה שהוחלפו 4 פיות (אחת לכל בדיקה) אינה נסמכת על זיכרון או ידיעה, אלא היא השערה על סמך הפלט, וספק אם הדבר נעשה. בנוסף, המפעיל אינו יודע לקרוא את תעודת הבלון ולא ברור כיצד ערך את בדיקת הכיול הדורשת קריאת נתונים.

משכך, לא הוכחה מיומנות המפעיל, ולא ניתן ליתן אמון בנתונים אותם הציג, באמצעותם ערך את בדיקת הכיול ולא לגבי עמידה ביתר הנהלים. גם מטעם זה אין ליתן אמון בתוצאות הבדיקה.

בית המשפט קמא, קבע בהכרעת הדין, כי בהתאם לת/6 (דו"ח פעולה באכיפת נהיגה בשכרות), קויימו כל נהלי המשטרה ביחס לניהול אופן הבדיקה עם הנישוף, הוחלפו פיות בין הבדיקות, היתה המתנה של 15 דקות, הנאשם נשף לפחות פעמיים והמשכיר כוייל כדין. מפעיל המכשיר הוסמך כדין להפעיל ינשוף, לכן לא מצא סיבה לא לקבל את תוצאות הבדיקה כאמינות.

לא נפלה טעות בקביעה זו. ע.ת 1 נשאל והשיב כי רשם במפורש שנעשה שימוש בפיה חדשה עבור כל נשיפה שבוצעה (עמ' 8 שורה 11 לפרוטוקול). הפרשי הזמנים מבדיקה לבדיקה ממילא מוכתבים על ידי המכשיר, ואשר להבנת הטקסט בתעודת בלון הכיול, גם אם המפעיל אינו מבין לעומק את כל הנתונים בתעודת בלון הכיול, אין בכך כדי לפגום בבדיקה או בכיול עצמו, אם בוצעו כראוי.

הגשת העתק צילומי

ב"כ המערער מלין על כך שהוגשו העתקים צילומיים של בדיקת הכיול בתחילת וסוף המשמרת (ת/3), ולא מסמכי מקור. לא היה מקום לקביעת בית המשפט קמא, כי לא נראה שנעשה בהעתק כל שינוי, שהרי לא ראה את המקור לצורך השוואה. הוא מפנה להוראות תקנה 2 לתקנות העדות (העתקים צילומיים), תש"ל - 1969, לפיה על מנת להגיש העתק צילומי, יש להראות שנעשה סמוך להגשתו בהליך המשפטי, ולצרף להעתק אישור כמפורט בתוספת הראשונה.

שני התנאים הללו לא התקיימו, ולכן לא היה מקום לקבל את המסמך. מכאן, שלא הוכח כי נערכו בדיקת כיול ולכן לא עמוד 3

הוכחה תקינות המכשיר.

אני דוחה טענה זו.

מדובר במסמך שהוגש על ידי מי שערך אותו. המסמך הוא פלט שהופק ממכשיר הינשוף, ועליו חתימות בכתב ידו של העד שהגישו, והעד העיד כי הוא ביצע את הבדיקה והפיק את הפלט. בנסיבות אלה, האותנטיות של המסמך אינה יכולה להיות במחלוקת.

ערעור על חומרת העונש

לטענת ב"כ המערער, הפער בין שנה וחמישה חודשים מיום ביצוע העבירה ועד יום תחילת המשפט, מהווה שיהוי שאין לו הצדקה. הליך החקירה הסתיים בו במקום, והשיהוי בשפיטת המערער גרם לו לנזק ראייתי (פגיעה בזיכרון העדים). לפיכך יש להקל בעונשו של המערער, ולחרוג לקולא מעונש המינימום. לטענתו, בית המשפט קמא (כב' השופט מאושר) התייחס לטענה זו במסגרת טענה מקדמית שהעלה ב"כ המערער, וקבע כי נושא השיהוי, כולל אפקט ההרתעה שניתן להשיג רק בענישה מיידית, ונהיגתו הנורמטיבית של המערער לאחר ביצוע העבירה, יבואו בחשבון לעניין העונש.

משפטו של המערער הסתיים שלוש שנים לאחר ביצוע העבירה. במהלך תקופה זו המשיך המערער בחייו, כשהוא נוהג ללא רבב. שירות המבחן בתסקירו המליץ על עונש של של"צ, וכן המליץ להביא בחשבון לקולא, לעניין אורך הפסילה, את עבודתו של המערער כמלגזן וכנהג הסעות. למרות כל אלה, לא סטה בית המשפט קמא לקולה מהעונש המזערי.

לטענת ב"כ המערער, התמשכות ההליכים היא שיקול לקולא בגזירת העונש, על פי פסיקת בית המשפט העליון. הוא גם מפנה לפסיקה של בית המשפט לתעבורה, אשר גזר, בעבירת שכרות שניה, עונש של פחות משנת פסילה, בשל התמשכות ההליכים כתוצאה מאי התייצבות עדי התביעה.

גם טענה זו יש לדחות.

בית המשפט קמא (כב' השופטת חקלאי), דן בטענות אלה של המערער וקבע כי השיהוי בין שנה וחצי ממועד העבירה לא גרם למערער לנזק בכל תחום שהוא. אשר לפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ המערער, מדובר בנאשמים שהודו ולקחו אחריות, ולכן מצאו בתי המשפט להקל בעונשם, עקב התמשכות ההליכים. המערער לא הודה ולא לקח אחריות, ובכך שניהל את התיק, הכפיל את טווח השיהוי בין ביצוע העבירה לגזר הדין. בנוסף, מדובר בשכרות ברמה גבוהה, יותר מכפליים המינימום הקבוע בחוק. גם נסיבותיו האישיות אינן מצדיקות חריגה לקולא מעונש המינימום.

מקובלים עלי נימוקים אלה. אילו היה המערער מודה ולקח אחריות, היה המצב שונה. אולם המערער ניהל את ההליך עד תום, תוך שהוא מעלה טענות עובדתיות, אשר נדחו על ידי בית המשפט קמא. זוהי כמובן זכותו של כל נאשם, אולם אין הוא יכול לטעון לאחר מכן להקלות שניתנות לנאשמים שהודו וחסכו זמן שיפוטי. העונש שנגזר עליו הוא עונש המינימום, ובהינתן שרמת השכרות היתה גבוהה, לא היה מקום לתוצאה אחרת.

אשר על כן אני דוחה את הערעור.

הרישיון יופקד לא יאוחר מ-1.9.15.

ניתן והודע היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, בהעדר הצדדים.